

Сумський державний університет
Навчально-науковий інститут бізнес-технологій «УАБС»

**ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ**

МАТЕРІАЛИ

IV Всеукраїнської науково-практичної on-line-конференції
(Суми, 21–22 листопада 2019 року)

У двох частинах

Частина 2

Суми
Сумський державний університет
2019

Семенченко Альона Миколаївна,

студентка,

*Науковий керівник – канд. екон. наук, доцент **Бурденко І.М.,***

Сумський державний університет, м. Суми

ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ ВИТРАТ НА РЕМОНТ ТА ПОЛІПШЕННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Метою будь-якого підприємства в ринкових умовах господарювання є одержання прибутку. Досягнення мети може бути здійснене за рахунок більш раціонального використання всіх наявних у розпорядженні підприємства засобів. Тому це обумовлює подальший пошук підходів до оптимізації витрат та їх обліку, пов'язаних з ремонтом і поліпшенням основних засобів. Актуальність даного питання зростає при розгляді амортизації як джерела проведення ремонтних робіт з підтримки основних засобів у робочому стані, а також при їх поліпшенні.

В міжнародній практиці існує два підходи до відображення в обліку витрат, пов'язаних з поліпшенням та ремонтом основних засобів.

Перший підхід полягає у тому, що сума витрат на поліпшення списується за рахунок основних засобів бухгалтерським записом:

Дт рахунку «Основні засоби»;

Кт рахунку «Грошові кошти» або інших рахунків.

При другому підході сума витрат на поліпшення списується за рахунок зменшення накопиченої амортизації бухгалтерським записом:

Дт рахунку «Накопичена амортизація основних засобів»;

Кт рахунку «Грошові кошти» або інших рахунків.

В узагальненому вигляді підходи до обліку подальших витрат, пов'язаних з основними засобами, які використовуються в міжнародній практиці, наведено на рис. 1.

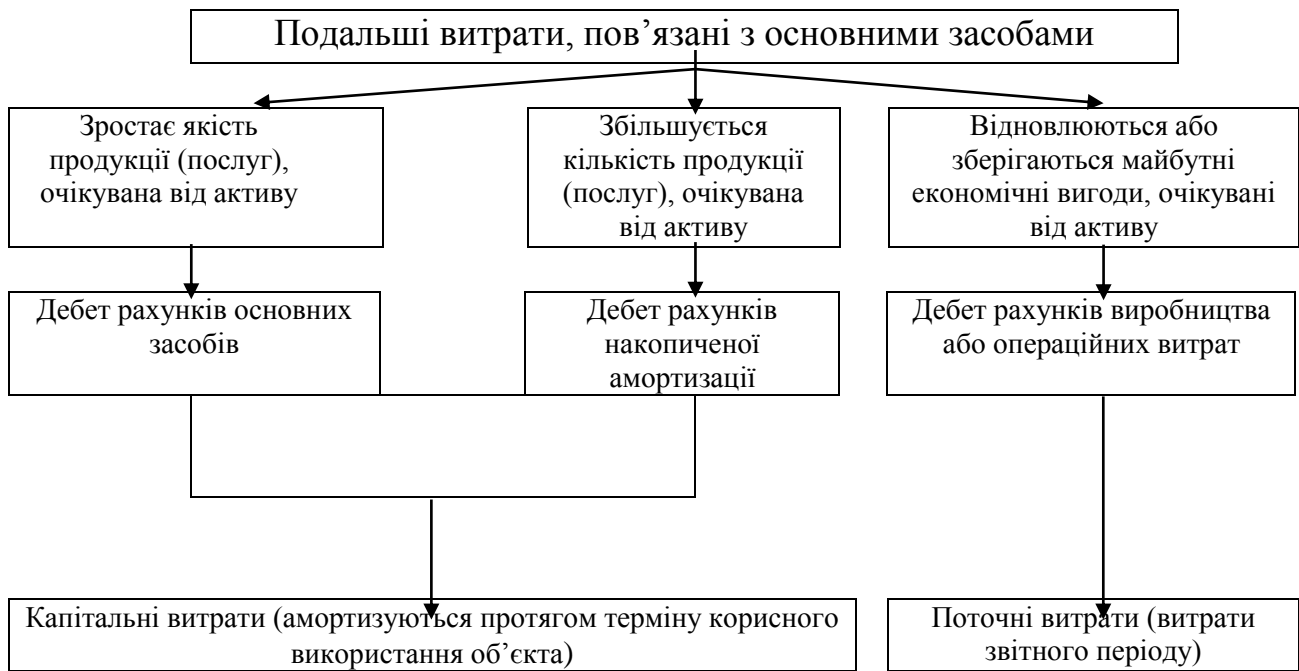

Рисунок 1 – Підходи до обліку витрат, пов'язаних з утриманням основних засобів, в міжнародній практиці обліку

На практиці не завжди легко визначити підхід до подальших витрат, пов'язаних з основними засобами. Тому в кожному конкретному випадку бухгалтери виходять з аналізу існуючої ситуації та суттєвості понесених витрат.

Критерії та підходи до обліку подальших витрат докладно подано в Стандарті МСБО 16 [3]:

1. Відповідно до загального принципу визнання активів підприємство не враховує в балансовій вартості основних засобів витрати на щоденне обслуговування об'єкта. Такі витрати, радше, визнаються у складі фінансового результату у періоді їх здійснення. Витрати на щоденне обслуговування найчастіше включають витрати на оплату праці та матеріали, у т. ч. незначні запасні частини. Такі витрати часто спрямовуються на ремонт та технічне обслуговування об'єктів основних засобів.

2. Елементи деяких об'єктів основних засобів потребують заміни через регулярні проміжки часу. Також певні об'єкти можуть бути придбані з метою здійснення менш частих замін (як-то заміна внутрішніх стін у будівлі) або як

одноразову заміну. Відповідно до принципу визнання активів, підприємство враховує у складі балансової вартості об'єкта основних засобів витрати із заміни елемента, коли такі витрати понесені (якщо критерії визнання дотримані). При цьому припиняється визнання балансової вартості елементів, що замінюються.

В міжнародній практиці існує метод нарахування амортизації, який отримав назву «Метод амортизаційного фонду (Sinking Fund Method)». Метод амортизаційного фонду дозволяє поступово накопичити кошти під час експлуатації об'єкту основного засобу, які будуть необхідні. При цьому методі одночасно з періодичним нарахуванням амортизації сума, що дорівнює величині амортизаційних відрахувань, вкладається в надійні цінні папери або депонується на окремому рахунку. Отримані відсотки за інвестиціями або вкладками також зараховують до амортизаційного фонду. Отже, амортизаційний фонд формується за рахунок двох джерел: амортизаційних відрахувань і отриманого доходу у вигляді відсотків на інвестиції або вклади [2].

Вивчення літературних джерел і нормативних документів показало, що до 1991 року практика обліку забезпечувала можливість повної та своєчасної заміни основних засобів. На підприємствах формувалася амортизаційний фонд, кошти якого направлялися в банк на окремий рахунок і використовувалися тільки за цільовим призначенням. Для його обліку Планом рахунків був передбачений відповідний рахунок «Амортизаційний фонд», залишок якого відображали в пасиві балансу. Величину амортизаційних відрахувань розраховують у такий спосіб, щоб до кінця терміну служби основних засобів амортизаційний фонд дорівнював їхній первісній вартості (за вирахуванням ліквідаційної вартості).

У результаті цей метод забезпечував поступове накопичення коштів, потрібних для заміни зношених об'єктів без відволікання поточних фінансових ресурсів.

Таким чином, сума нарахованої амортизації відображає величину амортизаційного фонду в тій мірі, в якій вона є сумою грошових коштів, які

призначені для відновлення основних засобів.

На відміну від міжнародних стандартів, в СРСР амортизаційний фонд традиційно розглядався не як джерело – актив, а як джерело – пасив. Тому створення амортизаційного фонду в системі існуючого на той час Плану рахунків відображалось записом:

Дт рахунків відповідних витрат;

Кт 86 «Амортизаційний фонд».

Насправді в цей час ніякого акумулювання грошових коштів, які мали цільове призначення, не відбувалось.

Тому реально амортизаційний фонд створювали лише ті підприємства, які перераховували кошти на спеціальний рахунок капітальних вкладень. Цей процес в бухгалтерському обліку відображався записом:

Дт 54 «Рахунок в банку для коштів на капітальні вкладення»;

Кт 51 «Розрахунковий рахунок».

На сьогодні положення про використання позабалансового рахунку 09 «Амортизаційні відрахування» для обліку використання амортизаційного фонду має більш довідковий і рекомендаційний характер і принципово нічого не вирішує в обліку витрат на ремонтні роботи й, тим більше, не є відображенням джерела ремонтних робіт [1].

Таким чином, акумулювання коштів амортизаційного фонду на окремому рахунку дозволить здійснювати контроль за використанням цих коштів за цільовим призначенням. Інформація за рахунком 09 «Амортизаційні відрахування» дозволить користувачам як внутрішнім, так і зовнішнім, отримати дані та проаналізувати співвідношення між нарахованою сумою амортизації за звітний період і використаними амортизаційними коштами.

Список використаних джерел

1. Гадзевич О. І. Амортизаційна політика в системі управління фінансово-господарською діяльністю підприємств
<http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/2690/1/03.pdf>
2. Жолнер І.В. Фінансовий облік за міжнародними та національними стандартами : навч. посібник. URL: <https://westudents.com.ua/glavy/8347-metod-amortizatsynogo-fondu-Sinking-Fund-Method.html>
3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби»
URL: http://www.minfin.gov.ua/document/92427/МСБО_16.pdf.

УДК 657.1.014.132

Привалова Ірина Іванівна,
студент,

Науковий керівник – канд. екон. наук, доцент Бурденко І.М.,
Сумський державний університет, м. Суми

ОБЛІК ТА АНАЛІЗ АДМІНІСТРАТИВНИХ ВИТРАТ НА ПРИКЛАДІ ДОЧІРНЬОГО ПІДПРИЄМСТВА «ЗАВОД ОБВАЖНЕНИХ БУРИЛЬНИХ ТА ВЕДУЧИХ ТРУБ»

Актуальність обраної теми полягає у недостатній обґрунтованості окремих аспектів управління адміністративними витратами на підприємствах та необхідності вдосконалення їх з метою оптимізації управлінських рішень.

Згідно з ПСБО 16 «Витрати» та обліковою політикою підприємства, адміністративні витрати – це загальногосподарські витрати, спрямовані на обслуговування та управління підприємством [1].

Для правильного та достовірного відображення адміністративних витрат в обліку необхідно визначити адміністративні витрати як багатогранну категорію, що дозволить приймати управлінські рішення для забезпечення